

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.017/2018/8. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Auner Tamás ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - a dr. Stefán Tamás ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű alperes neve (címe) I. rendű, a személyesen eljáró II.rendű alperes neve (címe) II. rendű, valamint a dr. Stefán Tamás ügyvéd (címe) által képviselt III.rendű alperes neve (címe) III. rendű alperesek ellen szerződés létre nem jöttének és érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 5.P.20.843/2016/36. számú ítélete ellen a felperes 38. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy kötelezi a felperest az elsőfokú ítéletben foglalt kereseti illetéknek az állam részére külön felhívásra történő megfizetésére.

A felperes per tárgyalásának felfüggesztése iránti kérelmét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és a III. rendű alperesek, mint egyetemleges jogosultak részére 10 447 (tízezer-négyszáznegyvenhét) forint másodfokú perköltséget, az államnak pedig - külön felhívásra - 26 300 (huszonhatezer-háromszáz) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes és az akkori házastársa: a II. rendű alperes 2006. szeptember 8. napján egy Euro alapú kölcsön kiváltására szolgáló svájci frank alapú kölcsön iránti kérelemmel fordultak az I. rendű alperes jogelődjéhez: az X Bank Zrt-hez. Az általuk aláírt kölcsönkérelem utolsó oldalán az a nyilatkozat szerepel, hogy az „Ügyféltájékoztató a devizahitelek kockázatairól” elnevezésű kiadványt megismerték, és az abban foglaltak alapján tudomásul vették, hogy a devizában nyilvántartott hitelek a forintban nyilvántartott hitelekhez képest magasabb kockázatot jelentenek, tekintettel az esetleges árfolyamváltozásokra. Ezen ügyféltájékoztató szerint a hitel devizaneme és a forint közötti árfolyamváltozás hatással van mind a folyósítandó hitelösszegek, mind a törlesztőrészek (tőke, kamat és kezelési költség) mértékére. Az magyarázatot ad arra, hogy a forint árfolyamának gyengülése vagy erősödése miként hat a devizában megállapított tőkére és a törlesztőrészekre, bemutatja továbbá a forint és a deviza alapú kölcsön előnyeit és hátrányait, valamint részletesen taglalja a deviza alapú hitelekben rejlő kockázatokat.

E kölcsönkérelem folytán a felperes és a II. rendű alperes, mint adósok és zálogkötelezettek 2006. október 12. napján önálló zálogjoggal biztosított, hitelkiváltási célú, deviza alapú kölcsönszerződést és annak biztosítására önálló zálogot alapító szerződést kötöttek az I. rendű alperes jogelődjével, amelyeket **dr. H. Á.** közjegyző közjegyzői okiratba foglalt.

A kölcsönszerződés 1.1. pontja értelmében a kölcsön összege 23 218 CHF azzal, hogy a bank a kölcsönösszegeből legfeljebb 3 975 000 Ft-nak megfelelő - a banknak a folyósítás napján érvényes devizavételi árfolyamán átszámított - devizaösszeget folyósít, amely tartalmazza a szerződés 3.2. pontjában foglalt folyósítási jutalékot is (folyósítási limit). Amennyiben a kölcsön teljes összege a folyósítási limit miatt nem kerül folyósításra, az igénybe nem vett résszel a kölcsön összege automatikusan lecsökken, és az így esetlegesen fennmaradó összeg folyósítását az adós a későbbiekben sem kérheti.

A kölcsönszerződés 3.1. és 4.1. pontjai szerint a kölcsön futamideje 20 év, a törlesztőrészek száma 240, amelyek minden hónapban a kölcsön folyósítása napjának megfelelő napon (amennyiben ilyen nap abban a hónapban nincs, az adott hónap utolsó napján) esedékesek. Az induló törlesztőrészlet összege a szerződés 4.1. pontja alapján - a kölcsön teljes összegének igénybevétele esetén - 126,73 CHF, amelyet a szerződés 4.3.1. pontja értelmében az esedékesség napján érvényes, a bank által az adott devizanemre meghatározott átváltási árfolyamon átszámítva, forintban kell megfizetni. Az adósok ugyanakkor 10 éves időtartamra halasztásban részesültek, amely alatt csak az üzleti kamatot és a kezelési költséget kellett törleszteniük.

A kölcsönszerződés 3.2. pontja szerint a folyósítási jutalék 75 000 Ft, a szerződés 3.6. pontja értelmében az üzleti kamat induló mértéke évi 4,65%, a kezelési költségé pedig a szerződés 3.7. pontja alapján évi 1,9%.

A kölcsönszerződés 10. pontjában az adósok a kölcsön kockázataival kapcsolatban kijelentették, hogy az erre vonatkozó, hitelező által nyújtott részletes tájékoztatást megismerték, megértették, a devizahitel igénybevételevel együtt járó és kizárólagosan őket terhelő kockázatokkal tisztában vannak. Tudomásuk van különösen azon árfolyamkockázatról, hogy a futamidő alatt a forintnak a svájci frankhoz viszonyított árfolyamának kedvezőtlen változása (azaz a folyósításkor érvényes árfolyamhoz képest a forint árfolyamának gyengülése) esetén a devizában megállapított törlesztő részek forintban fizetendő ellenértéke akár jelentős mértékben is emelkedhet. Jelen szerződés aláírásával tudomásul vették, hogy ezen kockázat vagyoni kihatásait teljes mértékben ők viselik. Kijelentették továbbá, hogy az árfolyamkockázatból adódó lehetséges hatásokat alapos megfontolás tárgyává tették, és a kockázatot a fizetőképességüket és a vagyoni helyzetüket megfelelően mérlegelve vállalták.

A felperes keresetében elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy a kölcsönszerződés és az ahhoz járulékos jelleggel kapcsolódó zálogszerződés nem jött létre. Arra hivatkozott, hogy a kölcsönszerződés nem felel meg a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 78. §-a (1) bekezdésének, hiszen nem tartalmaz megfelelő tájékoztatást az árfolyamkockázatra vonatkozóan, e lényeges elem nélkül pedig nem lehetett a felek között konszenzus. A másodlagos keresete annak megállapítására irányult, hogy a kölcsönszerződés és a zálogszerződés

érvénytelen, hiszen a kölcsönszerződés nem tartalmazza kiszámítható módon a kölcsön és a törlesztőrészletek összegét, ezért a Hpt. 213. §-a (1) bekezdésének a) és e) pontjaiba ütközik, továbbá az árfolyamkockázatra vonatkozó megfelelő tájékoztatás hiányában e szerződés tisztességtelen is. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként a megállapodás ítélethozatalig történő hatályossá nyilvánítását kérte azzal, hogy megfizet az I. rendű alperesnek 329 045 Ft-ot. Kérelmet terjesztett elő a per tárgyalásának C-483/16., C-38/17., C-51/17., C-118/17. és C-126/17. számok alatt indult előzetes döntéshozatali eljárások befejezéséig történő felfüggesztése iránt is.

Az I. és a III. rendű alperesek a kereset elutasítását kérték, a II. rendű alperes a kereset teljesítését nem ellenezte.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte a felperest arra, hogy fizessen meg az I. és a III. rendű alpereseknek egyetemlegesen 20 890 Ft perköltséget, és megállapította, hogy a felperes az államnak - külön felhívásra - 19 700 Ft le nem rótt illeték megfizetésére köteles.

A határozatát azzal indokolta, hogy a Hpt. 78. §-ának (1) bekezdése a felelős hitelezés követelményét rögzítő közjogi szabály, amelynek esetleges megsértése a felek magánjogi jogviszonyára nem hat ki, az tehát a per tárgyát képező szerződés létrejöttét nem érinti. Utalt arra is, hogy a felperes által ehhez társított árfolyamkockázat még logikailag sem kapcsolható a Hpt. ezen rendelkezéséhez, az ugyanis nem ró, és nem is róhat olyan kötelezettséget a hitelintézetre, hogy az adós szerződéskötést megelőző jövedelmét és a biztosíték (zálogtárgy) jellemzőit a jövőben előre nem látható eseményekkel - így például az árfolyam megváltozásának kockázatával - összefüggésben is értékelje.

Rámutatott, hogy az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatás megfelelősége valójában nem a szerződés létrejötte, hanem annak érvényessége körében bír jelentőséggel. Kifejtette azonban azt is, hogy a felperes a kölcsönkérelem benyújtásakor átvett ügyféltájékoztatóban, valamint a kölcsönszerződés 10. pontjában egy átlagos fogyasztó számára is világos és érthető tájékoztatást kapott arról, hogy a havi törlesztőrészleteinek összege a deviza és a forint egymáshoz viszonyított árfolyamának alakulásától függően bármilyen mértékben és bármilyen irányban változhat, ez a tájékoztatás pedig megfelelt a 6/2013. és a 2/2014. Polgári jogegységi határozatoknak. Bár a felperes vitatta a kölcsönkérelem tartalmát, elismerte, hogy annak utolsó oldalát ő írta alá, így neki kellett volna bizonyítania, hogy a kölcsönkérelem többi oldalán lévő aláírás nem tőle származik, e kötelezettségének azonban nem tett eleget. Annak, hogy a kérelem a felperes valós jövedelmét tartalmazza-e, az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget, ez ugyanis nem a bank, hanem a felperes nyilatkozata volt, annak tartalmáért tehát őt terheli a felelősség. Megállapította ugyanakkor, hogy a felperes nem igazolta azt sem, hogy a bank szerződéskötés során eljáró képviselőjétől olyan konkrét és hitelt érdemlőnek tűnő tájékoztatást kapott, amelyből alappal gondolhatta, hogy az árfolyamkockázat nem valós, annak nincs reális valószínűsége, illetve az bizonyos mértékig korlátozott, erre vonatkozó bizonyítékot vagy bizonyítási indítványt ugyanis a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (1952. évi Pp.) 3. §-ának (3) bekezdésében foglalt bírói tájékoztatás ellenére sem terjesztett elő. Mindebből azt a következtetést vonta le, hogy a kölcsönszerződés az árfolyamkockázatra vonatkozó megfelelő tájékoztatás hiánya miatt nem tisztességtelen.

Kifejtette, hogy a szerződés 1.1., 1.3. és 3.2. pontjai egyértelműen tartalmazzák a

kölcsönösszeget is, amely 23 218 CHF volt azzal, hogy a bank maximum 3.975.000 forintnak megfelelő, a bank által a kölcsön folyósításának napján jegyzett devizavételi árfolyamon átszámított devizaösszeget folyósít (folyósítási limit), amely magában foglal 75 000 Ft folyósítási jutalékot is. Mindez azt jelenti, hogy amennyiben ezen az árfolyamon számítva a folyósításkor 3 975 000 Ft 23 218 CHF-nél kevesebb svájci frankot fog érni, a kölcsön CHF-ben kifejezett összege is kevesebb lesz: annyi, amennyi ezen az árfolyamon számítva a folyósításkor 3 975 000 Ft-nak felelt meg. Rámutatott ugyanakkor, hogy a bank futamidő kezdetéről szóló értesítője értelmében a kölcsönösszeg a folyósításkori árfolyam alapján is 23 218 CHF volt, így a felek közös akaratával szerződésbe foglalt eltérésnek gyakorlati jelentősége nincs, a szerződés tehát megfelel a Hpt. 213. §-a (1) bekezdése a) pontjának.

Megállapította, hogy a kölcsönszerződés nem sérti a Hpt. 213. §-a (1) bekezdésének e) pontját sem, hiszen annak 4.1. pontja tartalmazza az induló havi törlesztőrészlet összegét, amely 126,73 CHF, és visszautal arra, hogy a kölcsön tárgyánál már említett folyósítási limit miatt a havi törlesztőrészlet is változhat. Kifejtette, hogy az adósok a szerződés 4.3.1. pontja alapján 10 év halasztásban részesültek azzal, hogy ezen időszakban csak a kamatot és a kezelési költséget kell megfizetniük, ezek összegét pedig a szerződés szintén tartalmazza. Kitért arra, hogy a megállapodás meghatározta az átszámítási árfolyamot is, amely a bank által az esedékesség napján közzétett devizaeladási árfolyam volt. Erre tekintettel a szerződés rendelkezései megfeleltek az 1/2016. Polgári jogegységi határozat 2. pontjának, így a megállapodás a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontja alapján sem érvénytelen.

A kölcsönszerződés létre nem jöttének és érvénytelenségének megállapítása iránti keresetek alaptalansága miatt elutasította a kölcsönkötelelemhez járulékosan kapcsolódó zálogszerződés semmisségének megállapítására irányuló kereseteket, továbbá a felperes per tárgyalásának felfüggesztése iránti kérelmét is. Az 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján a pervesztes felperest kötelezte az I. és a III. rendű alperesek jogi képviselői munkadíjból álló elsőfokú perköltségének megfizetésére, és megállapította, hogy szintén a felperes köteles megfizetni a le nem rótt kereseti illetéket.

A felperes fellebbezése az elsőfokú bíróság ítéletének kereset szerint történő megváltoztatására irányult. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a fogyasztók érdekeit védő jogszabályokat, e körben a 2/2011. (XII.12.) PK véleményt és a fogyasztónak nyújtott hitelről szóló 2009. évi CLXII. törvény 16. §-át idézte. Utalt a Debreceni Járásbíróság 30.P.22.247/2017/10. számú ítéletére is, amely azt állapította meg, hogy az I. rendű alperes jogelődjének nem volt bankfiókja Debrecenben, így az általános szerződési feltételek tartalmáról nem tájékoztathatta a vele szerződő feleket. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem az I. rendű alperest kötelezte az általános szerződési feltételekre vonatkozó tájékoztatás megtörténtének igazolására, hanem őt annak bizonyítására, hogy az általános szerződési feltételeket nem vette át. Állította, hogy ugyan figyelmeztették őt az árfolyamkockázatra, arra azonban nem, hogy a fizetési kötelezettsége „túlnőhet a bevizsgált jövedelmén.” Álláspontja szerint a 6/2013. és a 2/2014. Polgári jogegységi határozatok, a 2008/48/EK irányelv, valamint a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (1959. évi Ptk.) 207. §-ának (1) és (2) bekezdései alapján egyértelmű, hogy a sikeres hitelbírálat azt jelenti: a felperest a bank az általa igazolt jövedelemre tekintettel alkalmasnak találta a kölcsönszerződés teljesítésére, így a törlesztési kötelezettsége nem haladhatja meg e jövedelem összegét. Kérte, hogy az

Ítélet tábla függessze fel a per tárgyalását az Európai Unió Bírósága előtt C-483/16., C-38/17., C-51/17., C-118/17. és C-126/17. számok alatt indult előzetes döntéshozatali eljárások befejezéséig terjedő időre.

Az I. és a III. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helyes indokai alapján történő helybenhagyására és a tárgyalás felfüggesztése iránti kérelem elutasítására irányult. A II. rendű alperes nem terjesztett elő fellebbezési ellenkérelmet.

Az ítélet tábla a fellebbezést az 1952. évi Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és azt részben alaposnak találta.

Az elsőfokú bíróság az eljárást az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése nélkül folytatta le, így helyesen állapította meg az érdemben elbírálgatható kereseti kérelmek körét is, amely a 2017. február 8. napján megtartott tárgyaláson módosított keresetnek felelt meg. Ebben a felperes a szerződés létre nem jöttét kizárólag a Hpt. 78. §-ának (1) bekezdésében foglalt kötelezettség megszegése és az árfolyamkockázatról szóló megfelelő tájékoztatás hiánya, a szerződés érvénytelenségét pedig csak a Hpt. 213. §-a (1) bekezdésének a) és e) pontjaiba ütközés miatt kérte megállapítani. Bár ezt követően: a 2017. október 10. napján megtartott tárgyaláson a felperes az érvénytelenség jogalapjaként már a Hpt. 213. §-a (1) bekezdésének b), c), d) és f) pontjaira is hivatkozott, ez olyan meg nem engedett keresetmódosítás volt, amelyre ebben a kötelező jogi képviselő alá eső perben az 1952. évi Pp. 146/A. §-ának (1) bekezdése alapján nem volt lehetőség. Ekkorra ugyanis a keresetmódosításra nyitva álló, az ellenkérelem előterjesztését követő 30 napos határidő már eltelt, olyan kivételes körülmények pedig, amelyek a keresetváltoztatásra ezen határidőt követően is lehetőséget adtak volna, nem álltak fenn (1952. évi Pp. 146/A. §-ának (2)-(4) bekezdései). Ezért nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor, amikor a Hpt. 213. §-a (1) bekezdésének b), c), d) és f) pontjaira alapított kereseti kérelmeket érdemben nem bírálta el, a helyes eljárás ugyanakkor az lett volna, ha e meg nem engedett keresetváltoztatásokat végzéssel elutasítja (1952. évi Pp. 146/A. §-ának (5) bekezdése), ezt azonban elmulasztotta. Ez az eljárási szabálysértés ugyanakkor az elsőfokú eljárás teljes vagy részbeni megismétlését nem tette szükségessé, hiszen a meghozni elmulasztott végzés ellen a felek nem élhettek volna fellebbezéssel, így e mulasztás az eljárás további menetét nem befolyásolta.

A kifejtett okok miatt az elsőfokú bíróságnak az elsődleges kereset alapján kizárólag abban kellett állást foglalnia, hogy az árfolyamkockázatra vonatkozó megfelelő tájékoztatás hiánya vagy a Hpt. 78. §-a (1) bekezdésének esetleges megsértése megakadályozta-e a perrel érintett kölcsönszerződés létrejöttét. Ebben a körben az elsőfokú bíróság a tényállást a bizonyítékok logikus és okszerű mérlegelésével, helyesen állapította meg, és abból helytálló jogi következtetést vont le, az álláspontját kellő mértékben megindokolta, ezen indokokkal pedig az ítélet tábla is egyetért, azokat megismételni nem kívánja.

A fellebbezés tükrében csupán arra mutat rá, hogy a jogi képviselővel eljáró felperes az árfolyamkockázatra vonatkozó megfelelő tájékoztatás hiányára a szerződés létre nem jöttének megállapítására irányuló elsődleges keresetének alapjaként hivatkozott. A szerződés létrejöttéhez azonban nincs szükség az árfolyamkockázatról történő megfelelő tájékoztatásra, a szerződő felek ugyanis az árfolyamkockázat fogyasztóra történő áthárításában ilyen tájékoztatás nélkül is megállapodhatnak. Ezért a megfelelő

árfolyamkockázati tájékoztatás hiánya nem a szerződés létrejöttét akadályozza meg, hanem - tisztességtelenség címén - a szerződés érvénytelenségét eredményezi. Emiatt a felperes szerződés létre nem jöttének megállapítására irányuló elsődleges keresete akkor sem lett volna alapos, ha valóban nem kapott volna megfelelő tájékoztatást az árfolyamkockázat tárgyában.

Ki kell emelni ugyanakkor azt is, hogy a felperes által nem vitásan aláírt kölcsönszerződés 10. pontja az árfolyamkockázatra vonatkozóan megfelelő tájékoztatást tartalmaz. Ennek tükrében az a tény, hogy az I. rendű alperes jogelődje az általa elvégzett hitelminősítés során a felperest a szerződés teljesítésére alkalmasnak találta, egy általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó számára nem jelenthette azt, hogy az árfolyamkockázatot a világos és egyértelmű írásbeli tájékoztatás ellenére mégis csupán korlátozott mértékben: a teljesítőképessége erejéig köteles viselni (Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.338/2017/4.). Azt pedig, hogy a szerződéskötést megelőzően az I. rendű alperes jogelődjének képviselőjétől a kölcsönszerződés 10. pontjában foglaltaktól eltérő tartalmú tájékoztatást kapott, a felperes az 1952. évi Pp. 3. §-a (3) bekezdésének megfelelő bírói tájékoztatás ellenére nem igazolta, így az árfolyamkockázatot rá áthárító kikötés tisztességtelenségére a másodlagos keresetének alapjaként sem hivatkozhatott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a felperesnek a Hpt. 213. §-a (1) bekezdésének a) és e) pontjainak megsértésére alapított másodlagos keresete körében is helyesen állapította meg, és abból szintén helytálló jogi következtetést vont le, az álláspontját ezen kereseti kérelem tekintetében is kellő mértékben megindokolta. Ezen indokokkal az ítéltábla szintén egyetért, azokat megismételni és kiegészíteni sem kívánja, hiszen a felperes a fellebbezését ebben a körben külön indokolással nem látta el.

Bár a felperes a fellebbezésében utalt a 2/2011. (XII.12.) PK véleményre, azt, hogy ennek melyik kereseti kérelem tekintetében tulajdonít jelentőséget, nem fejtette ki. Ezért az ítéltábla csupán általánosságban mutat rá arra, hogy az általános szerződési feltételek egyedi megtárgyalásának hiánya nem jelenti azt, hogy azok nem váltak a szerződés részévé. Egy szerződési kikötés épp azért minősülhet általános szerződési feltételnek, mert azt a felek egyedileg nem tárgyalták meg (1959. évi Ptk. 205/A. §-ának (1) bekezdése), az 1959. évi Ptk. 205/B. §-ának (1) bekezdésében foglalt feltételek fennállása esetén azonban egy egyedileg meg nem tárgyalt kikötés (általános szerződési feltétel) is a szerződés részévé válhat. Kétségtelen tény, hogy a szerződés közjegyzői okiratba foglalása nem jelenti azt, hogy a felek a megállapodás valamennyi rendelkezését egyedileg megtárgyalták (2413/2011. számú gazdasági elvi határozat), azt azonban mindenképpen igazolja, hogy a közokiratba foglalt általános szerződési feltételek a megállapodás részévé váltak, hiszen azokat a felperes megismerhette és a közokirat aláírásával el is fogadta (1959. évi Ptk. 205/B. §-ának (1) bekezdése). Mivel pedig a jogvita a perrel érintett szerződés közjegyzői okiratba foglalt rendelkezései alapján eldönthető volt, nem volt jelentősége annak, hogy a megállapodásnak a részévé váltak-e olyan általános szerződési feltételek is, amelyek a közjegyzői okiratba nem kerültek bele, így a Debreceni Járásbíróság fellebbezésben hivatkozott ítéletében foglalt körülmények jelen perben nem bírtak relevanciával.

A felperes a fellebbezésében utalt a fogyasztónak nyújtott hitelről szóló 2009. évi CLXII. törvényre és a 2008/48/EK irányelvre is, ezek azonban a keresettel érintett szerződés megkötését követően léptek hatályba, így a szerződés létrejöttének és érvényességének

körében szintén irrelevánsak voltak.

A felperes alap nélkül kérte a per tárgyalásának felfüggesztését is. A 3/2005. PK-KK vélemény 1. pontja értelmében a per tárgyalásának felfüggesztésére csupán akkor kerülhet sor, ha a perben bizonyított tények alapján olyan jogkérdés merül fel, amelynek tárgyában más polgári perben - azonos tényekre alapítottnan - az Európai Bíróság előzetes döntéshozatali eljárását kezdeményezték.

A felperes által hivatkozott előzetes döntéshozatali eljárásokban felmerült jogkérdések azonban nem érintik ezt a pert, hiszen:

- a felperes az érdemi elbírálásra alkalmas kereseteit a DH2 törvény 37. §-ának megfelelően terjesztette elő, ezért a C-483/16. számú eljárás eredménye nem befolyásolja ezt a pert;
- a szerződés tárgyának meghatározására egyértelmű és világos módon került sor, így a perre a C-38/17. számú eljárás sem hat ki;
- a szerződés árfolyamkockázatot adósrá telepítő rendelkezésének tisztességességét az eljáró bíróságok a DH törvények szerződéskötést követően hatályba lépett rendelkezéseire tekintet nélkül, érdemben vizsgálták, ezért a pert nem érinti a C-51/17. számú eljárás sem;
- az érvénytelenség jogkövetkezményeinek alkalmazására jelen perben nem került sor, így arra nem hat ki a C-118/17. szám alatt indult eljárás sem; végül
- a szerződés a kölcsönössége a kirovó pénznemben nem tájékoztató adatként tüntette fel, így a per tárgyalását a C-126/17. szám alatt indult előzetes döntéshozatali eljárás befejezéséig terjedő időre sem volt indokolt felfüggeszteni.

A kifejtett okok miatt az ítéltábla a felperes per tárgyalásának felfüggesztése iránti kérelmét elutasította, az elsőfokú bíróság ítéletét pedig az 1952. évi Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta azzal a pontosítással, hogy - az elsőfokú bíróság által hozott megállapító rendelkezés helyett - kifejezetten kötelezte a pereszes felperest arra, hogy fizesse meg az állam részére az elsőfokú ítéletben foglalt kereseti illetéket (6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése, 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése).

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért egyetemlegesen köteles az I. és a III. rendű alperesek jogi képviselői munkadíjból álló másodfokú perköltségének megfizetésére, amelynek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése, valamint 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján 8 226 Ft + áfa, azaz 10 447 Ft-ban határozta meg (az 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése, 82. §-ának (1) bekezdése). A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, így a másodfokú eljárásban igazolt költsége nem keletkezett.

A pereszes felperes a fellebbezéssel felmerült költségeit maga viseli, köteles továbbá a feljegyzett fellebbezési illeték megfizetésére is (6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése, 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése).

Az ítélet per tárgyalásának felfüggesztése iránti kérelmet elutasító pervezető rendelkezése az 1952. évi Pp. 233. §-a (3) bekezdésének b) pontja alapján nem támadható fellebbezéssel (BH1990.303., BH2010.154).

Debrecen, 2018. április 3.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. előadó bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő